
Ramses – Syn světla

Slib je slib,“ prohlásil Setau.

„To jsi ty? Jsi to skutečně ty?“

Setau se změnil. Špatně oholený, bez paruky, oblečený do tuniky z antilopí kůže s mnoha kapsami se téměř nepodobal bývalému studentu, který byl přijat na nejlepší univerzitu v zemi. Kdyby ho nepoznal jeden palácový strážce, byl by bez dalších okolků vyhnán.

„Co se s tebou stalo?“

„Dělám svoji práci a držím své slovo.“

„Kam mě chceš zavést?“

„Uvidíš... Pokud ovšem z tebe strach neudělal křivopřísežníka.“

Ramsesův pohled vzplanul.

„Jdeme!“

Usazení na oslech projeli městem a dali se na jih podél kanálu, potom odbočili do pouště směrem ke staré nekropoli. Byla to první Ramsesova cesta ven z údolí do zneklidňujícího světa, kde zákony lidí už nebyly důležité.

„Dnes v noci je úplněk!“ řekl Setau potěšeně. „Všichni hadi přijdou na schůzku.“

Osli kráčeli po pěšině, kterou princ téměř ani nerozeznával. Poměrně značnou rychlostí dojeli na opuštěný hřbitov.

V dálce bylo vidět modré vody Nilu a zeleň polí. Tady se do nedohledna táhl jen neplodný písek, ticho a vítr. Ramses pocítil sám na sobě, proč kněží nazývají poušť „červená zem Sutecha“, boha bouří a vesmírného ohně. Sutech v těchto osamělých končinách spálil zemi, ale také očistil lidské bytosti od působení času a rozkladu. Díky jemu mohli lidé stavět svá věčná obydlí, kde jejich mumie nezahnívaly.

Ramses se zhluboka nadechl svěžího vzduchu.

Faraón byl pánem stejně tak nad touto červenou zemí jako nad zemí černou, úrodnou a vláčnou, jež poskytovala Egyptu hojnou potravu. Musel znát všechna jejich tajemství, uplatňovat svou sílu a moc.

„Kdybys chtěl, máš ještě čas odmítnout.“

„Kéž by se už brzy setmělo.“

Kolem Ramsese proklouzl had s narůžovělým hřbetem a žlutým břichem a ukryl se mezi dvěma kameny.

„Není nebezpečný,“ řekl Setau. „Tento druh najdeš ve velkém množství poblíž opuštěných staveb. Ve dne se obvykle schovávají uvnitř. Pojď za mnou.“

Oba mladíci sestoupili z příkrého svahu, na jehož konci stály rozvaliny hrobky. Ramses na chvíli zaváhal, ale pak vstoupil dovnitř.

„Už tady není žádná mumie. Místo je chladné a suché, uvidíš. Nepřepadne tě žádný démon.“

Setau rozsvítil olejovou lampu.

Před Ramsesem se objevila jakási jeskyně s hrubě opracovaným stropem a stěnami. Možná to místo nebylo nikdy obsazeno. Zaklínač hadů tu postavil několik nízkých stolů, na kterých ležely brousky, bronzová škrabka, dřevěný hřeben, čtورا z tykve, dřevěné tabulky, písářská paleta a spousta nádob naplněných mastmi a pomádami. Ve džbánech uchovával přísady nezbytné pro přípravu léků: asfalt, měděné piliny, kysličník olovnatý, červenou hlinku, kamenec, jíl a různé rostliny jako posed dvoudomý s jedovatými kořeny, komonici, skočec a kozlík.

S příchodem večera slunce zoranžovělo a nazlátlá poušť se pohybovala v dlouhých pruzích písku přenášeného větrem z duny na dunu.

„Svlékni se,“ nařídil Setau.

Jakmile byl princ nahý, Setau natřel jeho tělo rozdrčenou cibulí, kterou zředil vodou.

„Hadi ten pach nesnášejí,“ vysvětlil. „Jaký úřad ti svěřili?“

„Žádný.“

„Zahálčivý princ? Zas jeden nedobří kousek tvého učitele!“

„Ne, příkaz mého otce.“

„Propadl jsi u zkoušky s býkem, asi proto.“

Ramses takové vysvětlení odmítal. Přesto ovšem logicky zdůvodňovalo jeho vyloučení z veřejného života.

„Zapomeň na dvůr se všemi jeho intrikami a podlostmi. Pojď pracovat se mnou. Hadí jsou nebezpeční nepřátelé, ale aspoň nelžou.“

Ramses byl zviklán. Proč mu jeho otec neřekl pravdu? Vysmíval se mu a nedal mu ani nejmenší šanci, aby ukázal, co dovede.

„Teď přijde skutečná zkouška. Abys byl imunní, musíš vypít nepříjemný a nebezpečný nápoj z hlíz kopřivovitých rostlin. Zpomaluje krevní oběh, až se často úplně zastaví... Jestliže budeš zvracet, zemřeš. Amenimu bych něco takového nenabídl. Tvoje robustní tělo by to ale mělo vydržet. Potom budeš odolný proti uštknutí určitého počtu hadů.“

„Ne všech?“

„Proti těm největším se musí každý den vpíchnout malé množství rozředěné kobří krve. Jestliže se staneš odborníkem, budeš tento způsob jistě využívat. Teď pij.“

Chuť nápoje byla odporná.

V Ramsesových žilách se šířil chlad a měl pocit, že umírá.

„Vydrž.“

Vyzvracet tu hlodavou bolest, zvracet, natáhnout se a spát... Setau uchoopil Ramsese za zápěstí.

„Vydrž, otevři oči!“

Princ se vzchopil. Setau ho ještě nikdy neporazil. Jeho žaludek se uvolnil, pocit chladu se zmírnil.

„Jsi skutečně silný, ale nemáš žádnou šanci, abys vládl.“

„Proč?“

„Protože ses svěřil do mých rukou. Mohl jsem tě otrávit.“

„Jsi můj přítel.“

„Co o tom víš?“

„Vím to.“

„Pokud jde o mne, já věřím jenom hadům. Nikdy nezradí svoji přirozenost. S lidmi je to jiné. Tráví život podváděním a tyjí ze svého šejdčíství.“

„Ty též?“

„Já... já jsem opustil město a žiju tady.“

„Kdyby můj život byl v nebezpečí, nestaral by ses o mne?“

„Obleč si tu tuniku a jdeme. Jsi méně hloupý, než se zdá.“

V poušti prožil Ramses nádhernou noc. Jeho okouzlení nezmenšil ani zlověstný smích hyen, ani štěkot šakalů či tisíc a jeden podivný zvuk pocházející z onoho světa. Červená zem Sutechova naplněná hlasy znovuzrozených nahrazovala půvab údolí mocí záhrobí.

Opravdová moc... Neobjevil ji Setau přece jen ve strašidelné osamělosti pouště?

Okolo nich šelest a sykot.

Setau kráčel vpředu a tloukl o zem dlouhou holí. Mířil k hromadě kamení, kterou světlo úplňku přeměnilo na příbytek duchů. Ramses šel za ním a nemyslel už na nebezpečí. Za opasek mu přítel upevnil sáčky s léky první pomoci pro případ uštknutí.

Zastavil se u hromady.

„Tady bydlí můj pán,“ prozradil mu Setau. „Možná se neukáže, protože nemá rád cizince. Budme trpěliví a prosme neviditelného, aby nás obdařil svou přítomností.“

Setau a Ramses usedli se zkříženýma nohama. Princ se cítil lehký, téměř jako vzduch, a opájel se pouštním povětřím jako vínem. Místo zdí přednáškové síně tu byla obloha s tisíci hvězdami.

Z hromady se oddělil elegantní a klikatý stín živočicha. Černá kobra, dlouhá asi metr padesát a pokrytá lesklými šupinami, vylezla ze svého doupěte a majestátně se vztyčila. Měsíc ji ozdobil stříbrnou aurou a její hlava se komíhala ze strany na stranu, připravena zaútočit.

Setau postoupil kupředu, jazyk černé kobry vydal syčivý zvuk. Zaklínač hadů pokynul rukou Ramsesovi, aby se postavil vedle něj.

Podrážděný plaz se zakymácel. Na kterého z vetřelců zaútočí nejdřív?

Setau popošel dva kroky, takže nebyl od kobry vzdálen více než metr. Ramses ho napodobil.

„Ty jsi pánem noci a oplodňuješ zemi, aby byla úrodná,“ pronesl Setau vážným hlasem a pomalu vyslovil jednotlivé slabiky.

Opakoval zaklínadlo asi desetkrát a vyzval Ramsese, aby se přidal. Zdálo se, že hudba slov hada uklidňuje. Po druhém opakování se rozehnal k uštknutí, ale zarazil se těsně u Setauova obličej. Když položil ruku na hadovu hlavu, kobra znehybněla. Ramsesovi se zdálo, že v jejích očích zahlédl rudý záblesk.

„Teď ty, princí.“

Mladík vztáhl ruku. Had se k ní vrhl.

Ramses měl dojem, že už cítí hadí uštknutí, ale hadí tlama se nedovřela. Útočníkovi vadil pach cibule.

„Polož mu ruku na hlavu.“

Ramses se nezachvěl. Zdálo se, že kobra ustupuje. Sevřené prsty se dotkly vrcholku černé hadí hlavy. Na několik okamžiků se pán noci podrobil královskému synu.

Setau strhl Ramsese dozadu. Útok kobry vyšel naprázdno.

„To bylo příliš, příteli. Zapomínáš, že síly temnot nejsou nikdy poraženy? Kobra, ureus, symbol královské moci, se tyčí na faraónově čele. Co myslíš, že by se stalo, kdyby tě nestrpěla?“

Ramses si oddechl a pozoroval hvězdy.

„Jsi neopatrný, ale máš štěstí. Proti uštknutí tohoto hada neexistuje žádný lék.“

. . .